

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614201824/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Indtrædelse, medens Alles Øine ere heftede paa os, afhænger ofte det Held og den Fremgang, der siden venter os.»

»Har du nu hørt en Forelæsning over Menneskets Bestemmelse i Lord Chesterfields Maneer?« sagde Czernin, der havde lyttet til Starostens Ord; »har du fattet hvor vigtigt det er at bukke paa det rette Sted og paa den rette Maade? Har du begrebet, at den Ziirlighed, hvormed et Brev lægges sammen og forsegles, er vigtigere, end Brevets Indhold? Har du overhovedet vel indpræntet dig den Grundsætning, at man bør bedømme Mennesket efter sin Skæl og ei efter sin Kiærne? Læg Mærke dertil, min Dreng! og lær at binde dit Halstørklæde smukt, og at bære din Hat paa den rette Maade, smil til din Fiende, naar han er nærværende, og spot aldrig din Ven, uden naar han er borte, saa kommer du nok frem i Verden.«

Emilie var i Begyndelsen meget venlig imod Adalbert, hun talte ofte og længe med ham, hun spurgte ham til Raads ved mange Leiligheder, og viste saa stor en Tillid til hans Smag, at hun endog tidt rettede sig derefter i sin Paaklædning. Hun satte sig ogsaa tidt ved hans Side ved Bordet, og viste ham da den høieste Opmærksomhed, ja da hun lærte ham nøiere at kiende, indbød hun ham endog undertiden til at følge med, naar hun spadserede.

Ved slige Leiligheder talte hun meget fortrolig med ham om de huuslige Begivenheder, der havde fundet Sted i hans Fraværelse, ja et Par Gange ledte hun ogsaa Talen hen paa Casimir og Alexandra, og viste da med megen Føinhed, at denne sidste, saavel ved sine Dyder, som ved sine Feil, satte en uoversstigelig Muur mellem sig og den Mand, med hvilken hun var forbunden.

Engang faldt ogsaa Talen paa Leontine, over hvem

Emilie da meget beklagede sig. »Jeg har lidt utroligt for Leontines Skyld,« sagde hun, »jeg kan neppe troe, at hun besidder et godt Hjerter, i det mindste har hun aldrig viist det imod mig; medens hun var yngre, fandt hun sin største Lyst i at drille mig og bedærve Alt, hvad jeg satte Pris paa, saaledes brændte hun engang med frit Forsæt Hul i et smukt Tørklæde, som Casimir havde foræret mig; næsten hver Gang jeg sang i Selskaber, væltede hun et Skiermbræt, et Bord, en Lænestol, eller en anden tung Gienstand, og larmede tidt saaledes, at Ingen kunde høre et Ord; ja en Aften, i en stor Forsamling, slap hun et Par Oldenborrer løse lige ved min Side, thi hun veed meget godt, at jeg ikke kan fordrage disse Dyr, og ganske rigtig fløi de mig da lige i Haarene, og piinte og forskrækkede mig, saa jeg skreg høit, og bragte det hele Selskab i Forvirring.«

En anden Gang talte ogsaa Emilie med Bitterhed om Alexandra, ja gav endog Vink om, at det var denne, der ledet af en urimelig Mistanke, havde opbidset Leontine imod hende.

Jo mere Adalbert saaledes gav sig af med Emilie, destmere tiltrækkende fandt han hende. I Begyndelsen var hendes Selskab ham blot behageligt, tilsidst blev det ham næsten uundværligt. Denne Følelse syntes Emilie at dele, og Adalbert bemærkede til sin store Glæde, at hun viste Mismod, naar han i lang Tid talte med Andre, og at hun blev venlig og tilfreds, naar han igjen nærmede sig til hende. Her ved og ved tusinde andre Konster vidste hun saaledes at fængsle ham, at hun i lang Tid blev Middepunktet for alle hans Tanker; ja af Blik og henkastede Vink og halve Ord, som Ingen hørte, uden han dannedes der tilsidst en magisk Ring, i hvilken han hver Dag maatte dreie sig, uden at komme videre.

En Eftermiddag udeblev Emilie længe, flere Frem-